

Arrest

nr. 217 315 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Tussen 22 november 2011 en 12 augustus 2015 dient de verzoekende partij vijf asielaanvragen in, die alle negatief worden beantwoord. Ook wordt haar meermaals het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.2 Op 14 augustus 2015 dient de verzoekende partij, samen met haar partner T. A. en hun minderjarige kinderen, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3 Op 29 september 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 25 mei 2016, bij arrest nr. 168 253, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.4 Op 1 maart 2016 wordt deze aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 29 maart 2016 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.5 Op 23 september 2016 wordt deze aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 15 maart 2018, bij arrest nr. 201 181, vernietigt de Raad de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

1.6 Op 10 april 2018 wordt deze aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 27 november 2018, bij arrest nr. 213 002, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.7 Op 28 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op 19 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: K(…)

voornaam: M(…) V(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Liberia

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET
GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen (verschillende motieven):

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is geen houder van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene maakte het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar, ter kennis gegeven op 25 juni 2013, waaraan zij nooit enig gevolg heeft gegeven.

Hierbij wordt verwezen naar de volgende rechtspraak:

“In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste dateert van 13 februari 2014. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Weliswaar is de verzoekende partij in het bezit geweest van een attest van immatriculatie omdat haar laatst ingediende

aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk is verklaard. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij nooit vrijwillig heeft uitvoering gegeven aan eerdere bevelen op een ogenblik dat deze nog in het rechtsverkeer aanwezig waren. Bovendien wordt er opgemerkt dat het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen het bevel van 13 februari 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen op 26 september 2016 bij arrest nr. 175.331" (RvV 26 september 2016, nr. 175.333).

Op grond van artikel 7 van de wet van 15/12/1980 moet de vreemdeling, volgens de wil van de wetgever, in beginsel verwijderd worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat betrokkene vijf verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend. Ze werden allemaal afgewezen.

In dit verband dient te worden benadrukt dat betrokkene in het kader van zijn eerste, tweede en derde asielaanvraag - naar het oordeel van de Commissaris-generaal - leugenachtige verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn identiteit, zijn reisweg en de kern van zijn asielrelaas wat op een ernstige wijze afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Zie de beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 25 september 2015.

Daarnaast werd ook zijn regularisatieverzoek bij wege van de beslissing van 24 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Ook verschillende regularisatieverzoeken op grond van medische redenen werden afgewezen. De laatste aanvraag die per aangetekende op datum van 14 augustus 2015 werd ingediend werd bij wege van de beslissing van 10 april 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 10 april 2018 werd de medische regularisatieaanvraag, die betrekking heeft op enerzijds de ernst van de aandoening en anderzijds de behandelingsmogelijkheden, van hem ongegrond verklaard. Hierbij wordt opgemerkt dat, ook ten aanzien van Nigeria, onderzoek werd gepleegd. Een arts is van oordeel dat er zich, in het licht van artikel 3 EVRM, ook ten aanzien van Nigeria zich geen probleem stelt. Zie nota dd. 22 juni 2018.

Artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dienaangaande wordt verwezen naar de motivatie inzake de bovenstatelijke bepalingen hieronder.

Artikel 74/14: Reden waarom nu geen termijn meer voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Overeenkomstig artikel 74/14, §3,1 (risico op onderduiken) van de wet van 15.12.1980 wordt bij de verwijderingsbeslissing, als uitvoeringsmodaliteit m.b.t. dwang, hetgeen een burgerlijk subjectief recht raakt, bij onderhavig bevel, geen termijn, zonder vrijheidsberoving, toegekend (RvS 20 juni 2017, nr. 238.571).

De volgende objectieve omstandigheden kunnen het bestaan van een risico op onderduiken rechtvaardigen:

- de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel; b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is (artikel 1, §2, 4° wet 15/12/1980);

*(betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen die aan hem ter kennis werden gegeven of aangetekend werden verstuurd op 22.06.2012, 12.12.2012, 25.06.2013, 21.03.2014, 17.10.2014, 13.01.2015, 17.07.2015, 23.10.2015 - termijn van vrijwillig vertrek werd meermaals verlengd)
(betrokkene heeft een inreisverbod van drie jaar)*

- de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (artikel 1, §2, 2° wet 15/12/1980);

(hierbij wordt onder meer verwezen naar de bevindingen van de Commissaris-generaal hierboven - dat impliceert a posteriori een illegale binnenkomst)

Voormelde feiten vinden steun in het administratief dossier en zijn derhalve reëel.

“Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend” (rechtsoverweging (10) richtlijn 2008/115/EG, hierna de Terugkeerrichtlijn).

In casu ondermijnt betrokkene, aan wie kennelijk ruimschoots de mogelijkheid wordt geboden om, met steun, op vrijwillige wijze te vertrekken, de terugkeerprocedure.

Diverse keren werd de familie persoonlijk uitgenodigd en werd, na uitgebreide gesprekken in het Engels, zijnde een voertaal in zowel Liberia als Nigeria, steun toegezegd.

Om dergelijke steun te krijgen is evenwel concrete medewerking vereist.

Op basis van het dossier heeft het bestuur de indruk dat er geen effectieve terugkeerbereidheid is.

Het bestuur heeft de indruk dat betrokkenen onvoldoende zélf het nodige doen om eventuele hinderpalen weg te werken, integendeel.

Dat mag, van een vreemdeling in illegaal verblijf, verwacht worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat ook na onderhavige beslissing, zoals meermaals meegedeeld, steun toegezegd blijft.

Op illegale wijze in het Rijk verblijven is een voortdurend misdrijf, hetgeen het bestuur finaal noodzaakt om deze toestand te doen ophouden.

Bezwaarlijk kan voorgehouden worden dat haar situatie of haar gedrag aan verandering onderhevig is.

Uit het dossier blijkt manifest dat, jaren lang, voorrang werd gegeven aan vrijwillig vertrek, zodat er thans sprake is van bijzondere omstandigheden die dwang rechtvaardigen.

Het risico is om die redenen actueel.

Hierbij wordt benadrukt dat de Terugkeerrichtlijn de lidstaat, als kerndoelstelling, verplicht wanneer de vreemdeling onder meer een dwingende maatregel niet heeft nageleefd - om de illegaal verblijvende vreemdelingen uit de Schengenzone te verwijderen (HvJ 28 april 2011, nr. C-61/11 (El Dridi)).

Het feit dat betrokkene momenteel op een door de overheid gekend adres woont appreciëren als geen actueel risico op onderduiken, doet afbreuk aan de kerndoelstelling van voormelde richtlijn.

In voortkomend geval zou het immers volstaan om steeds een adres kenbaar te maken waarna een gedwongen vertrek, ondanks volgehouden illegaal verblijf, niet mogelijk zou zijn; hetgeen de terugkeerrichtlijn zinledig zou maken.

Voor omstandigheden, die eigen zijn aan elk geval, die verbonden kunnen worden met het gezinsleven van betrokkene, wordt verwezen naar de bespreking van de artikelen 3 en 8 EVRM in onderhavige beslissing.

Gelet op de verschillende objectieve elementen, is de dwangmaatregel, in het licht van de Terugkeerrichtlijn proportioneel.

Een termijn van minder dan zeven dagen, is gelet op wat vooraf gaat, niet doeltreffend.

Naast de wet kunnen ook bovenstatelijke bepalingen, inzonderheid de artikelen 3 en 8 EVRM, bij de motivering betrokken worden.

Het uitgangspunt blijft evenwel dat:

- volgens het internationale recht komt het in beginsel aan de Staten toe om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54);
- elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, *Volkerenrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77), artikel 5,1, f. EVRM indachtig.

Artikel 3 EVRM bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Hierbij wordt opgemerkt dat het in eerste instantie aan de vreemdeling is om het begin van bewijs te leveren dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, of, door toedoen van een vasthouding in het gesloten centrum, het risico loopt op een behandeling in voormelde zin. Daarnaast wordt onderstreept dat de eventuele fysieke of mentale schade een zekere graad van ernst, waardoor een drempel overschreden wordt, moet hebben. “Om evenwel te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 EVRM, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”. (RvV 21 december 2009, nr. 36.346). – eigen vet en onderlijning –

In het gehoorverslag dd. 29 maart 2018 haalt betrokkene redenen aan waarom hij niet naar Liberia kan terugkeren.

Betrokkene zal evenwel naar Nigeria worden verwijderd.

Om tegemoet te komen aan eerdere schorsingsarresten werd duidelijkheid gevraagd over een aantal punten.

De diensten van de Commissaris-generaal werden onder meer bevraagd over “ebola” en “interreligieuze huwelijken” in Nigeria.

De Wereld Gezondheidsorganisatie verklaart Nigeria “stable - for the moment”. Zie <http://www.who.int/csr/disease/ebola-6-months/nigeria-senegal/en/> (opzoeking op 15 juni 2018).

Per mail dd. 13 oktober 2017 bevestigt het Commissariaat-generaal Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen ebola meer is in Nigeria.

Wat betreft “interreligieuze huwelijken” bevestigt het Commissariaat-generaal dat interreligieuze huwelijken in Nigeria wettelijk worden erkend en dat koppels de mogelijkheid hebben “between different ways of marrying”. Betrokkenen kunnen in een gunstige regio ter zake gaan wonen.

Ook de gezondheidstoestand werd in het licht van artikel 3 EVRM onderzocht. Het verzoek tot medische regularisatie werd (nogmaals) afgewezen. Ook de behandelingsmogelijkheden in Nigeria werden, zoals onder meer hierboven blijkt, recent nog onderzocht.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt dus, gelet op wat vooraf gaat, niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 EVRM, dat geen verblijfsrecht inhoudt, omdat de Staat verblijf mag regelen, beschermt het familie- en gezinsleven van betrokkene.

Betrokkene verkreeg nooit een verblijfsrecht in België. Bijgevolg moet artikel 8 EVRM in het licht van een “eerste toegang” strikter benaderd worden. Het bestuur beschikt over een ruime appreciatiemarge. Nagegaan moet worden of het particuliere belang van betrokkene dermate zwaar doorweegt, dat het algemeen belang, dat in de vreemdelingenwet vooropgesteld wordt, ter zijde moet worden geschoven waarna er een positieve verplichting op de Belgische Staat rust.

Betrokkene weet al geruime tijd dat het bestuur haar verblijf in België problematisch vindt.

Desalniettemin hebben zij en haar partner er zélf voor gekozen om zijn familieleven verder in België op te bouwen. Wanneer betrokkenen diverse overheidsbevelen negeren en vervolgens een eigen gezinsleven, zonder toelating van de Staat, doen zij dat op eigen risico (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland). Dat weegt nadelig door in de belangenafweging.

Betrokkene heeft twee kinderen met de heer K(...) V(...) M(...) en verblijft hier al geruime tijd in een woning van de Belgische Staat die in hun levensonderhoud voorziet (betrokkenen kunnen niet op legale wijzen een inkomen vergaren).

Betrokkenen wonen al geruime tijd in een woning onder het OTC-statuuut.

Evident kan een dergelijke situatie, in illegaal verblijf, niet blijven duren.

Belangen, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, zijn in het geding.

Hierbij wordt opgemerkt dat het bestuur de familie tezamen naar Nigeria wil doen terugkeren.

De eenheid van de familie wordt dus gevrijwaard.

In een officieel schrijven dd. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

Hetgeen ook uit het administratief dossier blijkt doordat grensoverschrijdende documenten kunnen worden bekomen.

De Nigeriaanse ambassade heeft dd. 3 maart 2016 twee LP's afgeleverd, op naam van beide kinderen.

Betrokkenen bezorgde het bestuur een schrijven van de Nigeriaanse ambassade dd. 11 augustus 2015, waarin verklaard wordt dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben.

Uit de Nigeriaanse regelgeving, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt evenwel dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

Dat verklaart ook waarom de Nigeriaanse ambassade, voor de kinderen, eerder al LP's afleverde.

Het bestuur leidt hieruit af dat betrokkenen, als strategie om in België te kunnen blijven, "hinderpalen", eerder wenselijk lijkt te achten.

Mevrouw A(...) en mijnheer K(...) met de Liberiaanse nationaliteit (en hun kinderen) kunnen verder samenleven in Nigeria. Dat door betrokkenen ter plaatse het een en ander nog administratief geregeld moet worden, doet hier geen afbreuk aan.

Hun raadsman kan hen ook hier bij helpen.

Voor zover betrokkenen het tegendeel voorhouden is het aan hen om concreet het tegendeel te bewijzen.

Dat laatste is nooit afdoende gebeurd.

Het hoger belang van kinderen neemt een bijzondere plaats in.

Dat neemt evenwel niet weg dat met andere belangen, zoals in casu gebeurt, rekening kan gehouden worden.

Hierbij wordt opgemerkt dat het hoger belang van het kind niet impliceert dat het bestuur bij een verwijdering hetzelfde onderwijsniveau moet garanderen.

In casu werd het einde van het schooljaar afgewacht vooraleer de beslissing zal worden uitgevoerd, het hoger belang van het kind indachtig.

Hierbij wordt aangestipt dat het recht op onderwijs er evenwel niet toe strekt om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast. Uit het recht op onderwijs kan niet worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Er bestaan onderwijsmogelijkheden in Nigeria. Zie schrijven dd. 13 oktober 2017 Commissariaat-generaal. <https://www.nuffic.nl/publicaties/vind-een-publicatie/onderwijssysteem-nigeria.pdf>

Het bestuur is zich bewust van het feit dat onderhavige beslissing een aanpassing van de familie zal vergen, doch herhaalt dat zonder, na een illegale binnenkomst, de toelating van de Staat, op eigen risico, een familieleven werd opgebouwd.

De terugkeer naar een land met een eigen culturele achtergrond zal de stress die gepaard gaat met het illegaal leven in een ander land kunnen wegnemen en duidelijkheid verschaffen.

Gelet op wat vooraf gaat, primeert het beginsel dat het aan de Staten toekomt om toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen dat geconcretiseerd wordt in de toepassing van de verblijfsregelgeving. Er rust geen positieve verplichting op België.

Wat betreft de bescherming van het privé-leven, wordt naar voormelde belangenafweging verwezen. Het uitbouwen van een privéleven in Nigeria wordt mogelijk geacht.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

In toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15/12/1980 wordt beslist dat betrokkene, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, naar de grens wordt teruggeleid.

De motieven van de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven eveneens de terugleiding naar de grens.

Vasthouding (...)"

1.8 Op 30 juli 2018, bij arrest nr. 207 349, verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden beslissing.

1.9 Het beroep gericht tegen de bijlage 13septies die op 28 juni 2018 werd genomen ten aanzien van de partner van de verzoekende partij, mevrouw T. A., en de gemeenschappelijke minderjarige kinderen C. A. en V. K. A., is gekend onder het rolnummer 223 261.

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de bestreden beslissing onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij zet in haar synthesesamenvatting in dit verband het volgende uiteen:

“II.1.1. Vooreerst stelt de verwerende partij: (...)

Zoals de verzoekende partij hogervermeld reeds aangaf, werd de ontvankelijke, doch ongegronde medische regularisatiebeslissing (op naam van de hele familie) vernietigd op 15 maart 2018.

Bijgevolg diende de verzoekende partij op 15 maart 2018 eigenlijk terug in het bezit te worden gesteld van een immatriculatieattest (gezien ze dan terug op een ontvankelijke medische regularisatieaanvraag terugviel). Dat immatriculatieattest mocht maar worden ingetrokken op 10 april 2018, datum dat de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard - als dit al terecht is (zoniet wordt de verzoekende partij terug (retroactief) geacht zich in een ontvankelijke medische regularisatieprocedure te bevinden).

Dit heeft tot gevolg dat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer zijn verdwenen (RvV nr. 143.395 van 16-04-2015 en RvS nr. 233.201 van 10-12-2015).

Zo verduidelijkt tevens de website van Kruispuntmigratie (<http://www.agii.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bij-impliciete-intrekking-van-eerder-of-gelijktijdig-uitwijzingsbevel>):

“Inreisverbod kan niet bij impliciete intrekking van eerder of gelijktijdig uitwijzingsbevel

Inreisverbod kan niet bij impliciete intrekking van eerder of gelijktijdig uitwijzingsbevel

21 januari 2016

Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen impliciet ingetrokken. Dat zeggen arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de Raad van State (RvS). Deze rechtspraak trekt gevolgen voor inreisverboden:

- als een uitwijzingsbevel impliciet ingetrokken werd, kan Dienst Vreemdelingenzaken zich niet meer baseren op de niet-uitvoering van dat uitwijzingsbevel om een inreisverbod af te geven (RvV nr. 143.395 van 16 april 2015 en RvS nr. 233.201 van 10 december 2015).*

- als een uitwijzingsbevel dat impliciet ingetrokken werd gepaard ging met een inreisverbod, wordt ook dit inreisverbod impliciet ingetrokken (RvS nr. 229.575 van 16 december 2014).*

(...)

Gevolgen?

Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer. Dat heeft grote gevolgen voor inreisverboden omdat die altijd gekoppeld zijn aan een uitwijzingsbevel: als het uitwijzingsbevel niet meer bestaat, kan DVZ zich niet meer op geldige wijze hierop baseren om een inreisverbod af te geven.”

De verwijzing van de verwerende partij naar de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten (evenals het inreisverbod) is dus manifest verkeerd. Dit kan dus onmogelijk de bestreden beslissing -en de afwezigheid van elke termijn om het grondgebied te verlatenschraken.

Bovendien vergeet de verwerende partij kennelijk het arrest RvV nr. 198 681 dd. 25 januari 2018, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 9 maart 2016 dat aan echtgenote van de verzoekende partij werd betekend. De motivering van de Raad is uiterst pertinent, ook voor onderhavige zaak: (...)

De redenering ten aanzien van het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dat de verzoekende partij dd. 9 maart 2016 ontving, is mutatis mutandis hetzelfde.

Sterker: zowel de reeds gevoerde procedures UDN als nietigverklaring zouden aldan moeten zijn afgewezen wegens gebrek aan belang (als er toch nog andere uitvoerbare bevelen zijn), quod non in casu!

Aldus kan niet worden ingezien hoe bevelen van de periode 2012-2015 thans nog zouden kunnen worden aangewend om onderhavige beslissing te schragen! Het inreisverbod, waar in toepassing van artikel 7, alinea 1,12° VW wordt verwezen, is dus tevens verkeerd aangezien het bevel waaraan het gekoppeld werd niet langer bestaat.

De bestreden beslissing verwijst naar een arrest RvV 26 september 2016, nr. 175.333, dat wel nog zou rekening houden met impliciet ingetrokken bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit arrest heeft echter betrekking op de motivering van een inreisverbod, niet op deze van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zonder de finesses van de door verwerende partij geciteerde zaak te kennen, kan verzoekende partij maar vaststellen dat huidig bevel in strijd is met de rechtspraak van de Raad van State, hierboven geciteerd. Evenzeer heeft de RvV al herhaaldelijk erkend dat er in casu wel degelijk hinderpalen waren om een familieleven in het buitenland voor te zetten. Hoe kan de verzoekende partij alsdan verweten worden geen gevolg te hebben gegeven aan de impliciet ingetrokken bevelen?

II.1.2. (...) Verzoekende partij beschikt - i.t.t. haar partner die over de Nigeriaanse nationaliteit beschikt en christen is- over de Liberiaanse nationaliteit en is moslim. De Belgische gemeente heeft hun kinderen (geboren in 2011 en 2013) destijds geregistreerd als zijnde Nigeriaans, doch eigenlijk is de nationaliteit onbepaald. Het komt immers niet aan België toe om andere nationaliteiten dan de Belgische aan buitenlanders toe te kennen.

De Nigeriaanse ambassade stelt dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben, doch wel de Liberiaanse. Op 19 juni 2018 heeft de ambassade dit nogmaals herhaald, op expliciete vraag van de echtgenote of haar kinderen nu al dan niet de Nigeriaanse nationaliteit hadden (stuk 4).

Volgens de verwerende partij is er geen probleem aangezien er een laissez-passer voor de kinderen werd bekomen. De verzoekende partij vraagt de Raad om het dossier op dit punt te willen verifiëren. Zelfs mocht dit zo zijn, dan nog betekent dit laatste echter niet dat de kinderen er mutatis mutandis duurzaam verblijfsrecht en onderwijs kunnen genieten.

De verwerende partij meent op basis van de Nigeriaanse regelgeving dat er geen probleem zou zijn. De verzoekende partij heeft dit stuk nog nooit gezien en is dan ook erg benieuwd. Het gaat natuurlijk niet op de verzoekende partij constant een "gebrek aan medewerking" te verwijten, doch relevante informatie niet aan haar voor te leggen dd. 23 oktober 2017 en 15 juni 2018 (=data waarop de verzoekende partij bij verwerende partij met haar raadsman was uitgenodigd) en slechts naar boven te halen wanneer een negatieve beslissing ermee kan onderbouwd worden.

De verwerende partij zwijgt in haar nota met opmerkingen bovendien in alle talen over het mailverkeer dat zij had met de ambassade dd 21/06/2018. Hieruit blijkt duidelijk dat de Nigeriaanse ambassade het niet eens is met de zienswijze van de verwerende partij (stuk (...))

II.1.3. (...) De verwerende partij verwijst naar de "ECOWAS-overeenkomst".

In haar laatste bevel dd. 9 maart 2016, nadien geschorst bij UDN bij arrest RvV nr. 164 149 dd. 15 maart 2016 en ingetrokken dd. 5 april 2018, deed zij juist hetzelfde:

gezinsleven samen met hun kinderen of in Nigeria of in Liberia tot stand te brengen. Het staat betrokkene vrij om een verblijfsstatuut aan te vragen en zijn partner en kinderen vrijwillig teervoegen. In navolging van "PROTOCOL A/P.1/5/79 RELATING TO FREE MOVEMENT OF PERSONS, RESIDENCE AND ESTABLISHMENT" blijkt dat er geen beletsel is voor betrokkene om zijn kinderen te bezoeken/Nigeria aangezien zowel Liberia als Nigeria lid zijn van de ECOWAS. Binnen deze gemeenschap bestaat er namelijk een visumvrij verkeer van personen voor alle burgers van de betrokken lidstaten.

Daarnaast kan er na registratie gedurende drie maanden in het bezochte land verbleven worden en is daarnaast ook verlengbaar. Ook eventueel het bemachtigen van een verblijf wordt vergemakkelijkt voor ECOWAS-burgers. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij argumenteerde toen in haar beroep tot schorsing bij UDN:

"Lezing van dit bewuste protocol brengt echter weinig duidelijkheid.

De verwerende partij baseert zich wellicht op artikel 3 van dit protocol dat luidt als volgt:

"ARTICLE 3

1. Any citizen of the Community who wishes to enter the territory of any other Member State shall be required to possess valid travel document and international health certificate.
2. A citizen of the Community visiting any Member State for a period not exceeding ninety (90) days shall enter the territory of that Member State through the official entry point free of visa requirements. Such citizen shall, however, be required to obtain permission for an extension of stay from the appropriate authority if after such entry that citizen has to stay for more than ninety (90) days."

Hoe een dergelijke verlenging moet worden bekomen en welke voorwaarden hieraan verbonden zijn, is geenszins duidelijk. (...)

Op heden kan men slechts vaststellen de verwerende partij niet de minste moeite gedaan heeft om hier verder verduidelijking omtrent te verschaffen. Integendeel, zij stelt:

In een officieel schrijven dd. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

Hetgeen ook uit het administratief dossier blijkt doordat grensoverschrijdende documenten kunnen worden bekomen.

De Nigeriaanse ambassade heeft dd. 3 maart 2016 twee LP's afgeleverd, op naam van beide kinderen.

Betrokkenen bezorgde het bestuur een schrijven van de Nigeriaanse ambassade dd. 11 augustus 2015, waarin verklaard wordt dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben.

Uit de Nigeriaanse regelgeving, die werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt evenwel dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

Dat verklaart ook waarom de Nigeriaanse ambassade, voor de kinderen, eerder al LP's afleverde.

Het bestuur leidt hieruit af dat betrokkenen, als strategie om in België te kunnen blijven, "hinderpalen", eerder wenselijk lijkt te achten.

Mevrouw A(...) en mijnheer K(...) met de Liberiaanse nationaliteit (en hun kinderen) kunnen verder samenleven in Nigeria. Dat door betrokkenen ter plaatse het een en ander nog administratief geregeld moet worden, doet hier geen afbreuk aan.

Hun raadsman kan hen ook hier bij helpen.

Ook het schrijven van het Consulaat, dat er verkeerdelijk van uitgaat dat de kinderen over de Nigeriaanse nationaliteit beschikken, voegt niets toe aan hetgeen voorheen al duidelijk was:

Het Consulaat van België in Abuja bevestigt hiermee dat op basis van de informatie gekend op dit Consulaat, een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

De moeder van de kinderen is afkomstig uit een staat (Edo State) die niet wordt beschouwd als een instabiele regio. Het Consulaat verwijst hiervoor naar het reisadvies en naar de kaart van de gevaarlijke zones.

Dit verduidelijkt niets in concreto (hoe - hetgeen voorheen reeds de vraag van de verzoekende partij was), wat met de familiale problemen (geen hulp familie, integendeel), wat met de medische problemen van de verzoekende partij??

Bovendien, zoals hierboven geciteerd, stelde de verwerende partij in haar bevel dd. 9 maart 2016 enkel dat de ECOWAS het verblijf voor ECOWAS-burgers 'vergemakkelijkt'. Het is onduidelijk op basis waarvan zij nu met stellige zekerheid lijkt te besluiten dat vestiging in Nigeria mogelijk is voor de verzoekende partij - dit kan alvast niet op het inhoudelijk verkeerd schrijven van het Belgisch Consulaat worden gebaseerd. (...)

II.1.4. (...)

II.1.4. Daarnaast gaat de verwerende partij er opnieuw aan voorbij dat verzoekende partij en haar echtgenoot herhaaldelijk hebben aangegeven dat zij hun gezinsleven noch in Nigeria, noch in Liberia kunnen verderzetten.

De afwezigheid van elk serieus onderzoek hiernaar, was de reden waarom de Raad (arrest dd. 24 februari 2016 nr. 162 711) besloot bij uiterst dringende noodzakelijkheid om het bevel dd. 16 februari 2016 met betrekking tot de heer K(...) te schorsen en om bij UDN-arrest dd. 15 maart 2018 nr. 164 149 het bevel dd. 9 maart 2016 te schorsen.

Thans doet de verwerende partij opnieuw geen onderzoek naar de essentie van de zaak; ze legt alle verantwoordelijkheid bij de verzoekende partij –die niet zou aantonen stappen te hebben ondernomen om het gezinsleven elders te kunnen voortzetten- en ze verwijst naar de “voorgaande bevelen” om eigenlijk te stellen dat ze geen onderzoek moet voeren.

II.1.5. (...)

II.1.6. De vreemdelingenwet stipuleert nochtans expliciet dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander en de gezondheidstoestand bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: (...)

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met deze elementen bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Noch de kinderen, noch de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, noch haar familieleven werden in casu serieus onderzocht. Er kan bovendien onmogelijk worden voorgehouden dat een scheiding van onbepaalde duur van hun vader of zelfs een tijdelijke scheiding (met een mogelijke zelfmoord van deze tot gevolg) het hoger belang van de kinderen dient.

De verzoekende partij kan enkel maar vaststellen dat noch de bestreden beslissing, noch de nota met opmerkingen enig antwoord bieden op de familieproblemen die de verzoekende partij herhaaldelijk (tot in het formulier hoorrecht toe) heeft aangehaald. Ook dit is problematisch en staat op gespannen voet met artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij artikel 3 j° artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.

II.1.7. Volgende zaken kunnen in casu dus worden weerhouden ten einde de schorsing van de bestreden beslissing te verantwoorden:

- Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in toepassing van artikel 7, alinea 1,12° VW gemotiveerd op basis van een niet langer bestaand inreisverbod.

- Er wordt gesteld dat verzoekende partij en haar familie zich kunnen vestigen in Nigeria. Er is geen ebola meer, interreligieuze huwelijken zijn er mogelijk en er is de ECOWAS-overeenkomst die een vorm van vrij verkeer tussen de lidstaten mogelijk maakt.

Vooreerst biedt dit geen antwoord op de familieproblemen, waar de verzoekende partij en haar echtgenote in hun hoorrecht dd. 29/03/2018 nogmaals naar verwezen hebben.

Vervolgens is nog steeds niet duidelijk onder welke voorwaarden de ECOWAS een vestiging (en geen tijdelijk verblijf van 90 dagen) mogelijk maakt.

Bovendien hebben de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit, de hypothese waar in de brief van het Consulaat van België (!) van uitgegaan wordt.

Er wordt door de verwerende partij ook gesproken over "special needs", doch nooit werd geconcretiseerd wat dat inhoudt.

Opnieuw wordt artikel 8 EVRM aldus flagrant geschonden. Er zijn onvoldoende garanties dat de familie effectief zal kunnen samenblijven en het hoger belang van het kind (beide kinderen werden in België geboren!) werd geenszins onderzocht, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt. (...)"

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot deze onderdelen van het enig middel het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwijzing van verwerende partij naar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten onjuist is aangezien die geacht worden, n.a.v. het in het bezit stellen van een nieuw attest van immatriculatie, impliciet te zijn ingetrokken. Een verwijzing naar het inreisverbod zou verkeerd zijn aangezien het daaraan gekoppelde bevel niet langer bestaat. Hij stelt verder te lijden aan een zware depressie met zeer hoge kans op suicidaliteit waarbij de aanwezigheid van zijn partner en kinderen cruciaal is. Zijn partner heeft de Nigeriaanse nationaliteit en zijn kinderen zouden verkeerdelijk als Nigeriaans zijn geregistreerd terwijl hun nationaliteit eigenlijk onbepaald is. Hij verwijst naar een document van de Nigeriaanse ambassade d.d. 19.06.2018 dat stelt dat zijn kinderen de Liberiaanse nationaliteit hebben en niet de Nigeriaanse. Hij stelt nooit het stuk gezien te hebben waaruit zou blijken dat er inzake de Nigeriaanse regelgeving geen probleem zou zijn aangaande het verblijf van de kinderen. Hij vervolgt dat zijn medische regularisatie onderzocht werd m.b.t. Liberia. Er zou niet onderzocht zijn of de nodige medische behandeling en omkadering voor hem beschikbaar en toegankelijk is in Nigeria. Hij stelt dat het protocol [A/P 1/5/79] weinig duidelijkheid brengt m.b.t. zijn eventueel verblijf in Nigeria. Hij stelt verder dat het onduidelijk is op basis waarvan het Bestuur met stellige zekerheid kan besluiten dat voor hem vestiging in Nigeria mogelijk is. Hij verwijst i.v.m. interreligieuze huwelijken naar het arrest van de Raad met nr. 162.711 van 24.02.2016 waar gesteld werd dat hieromtrent geen grondige belangenafweging werd doorgevoerd. Hij stelt zich verder de vraag of er onderwijsmogelijkheden zijn voor (bastaard)kinderen in Nigeria. Het zou niet duidelijk zijn of zij er duurzaam verblijf zouden kunnen verkrijgen. Er zou geen rekening gehouden zijn met het hoger belang van het kind. Er zouden onvoldoende garanties zijn dat het gezin zou kunnen samenblijven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, aangezien de verwijdering van verzoeker en diens gezin, naar Nigeria is voorzien, de arts-adviseur op 22.06.2018 een medisch advies heeft gegeven waarbij hij tot de vaststelling kwam dat de medische behandeling en opvolging voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is voor verzoeker in Nigeria. Bovendien werd de vraag tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen die beslissing ingewilligd en werd het beroep verworpen bij arrest nr. 207.348 van 30 juli 2018.

Waar hij stelt dat bij het in bezit stellen van een nieuw attest van immatriculatie de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet worden ingetrokken, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Dit betekent dat t.a.v. verzoeker na de behandeling en afwijzing van een regularisatie- of verblijfsaanvraag door het Bestuur, de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten evenals het daaraan gekoppelde inreisverbod, herleven.

Waar hij stelt dat zijn kinderen verkeerdelijk als Nigeriaans zouden zijn geregistreerd, verwijst verwerende partij naar de doorlaatbewijzen die op 02.03.2016 voor verzoekers kinderen door de Nigeriaanse ambassade te Brussel werden afgeleverd en waarop als nationaliteit 'Nigeriaanse' vermeld staat zie bijlage 1). Het feit dat de Nigeriaanse ambassade thans stelt dat verzoekers kinderen niet de Nigeriaanse maar wel de Liberiaanse nationaliteit hebben is in strijd met hoofdstuk III van de Nigeriaanse Grondwet dat stelt dat elke persoon, geboren buiten Nigeria, wiens ouder(s) Nigeriaans onderdaan zijn, de Nigeriaanse nationaliteit hebben.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij, noch zijn kinderen – al dan niet met de Liberiaanse nationaliteit - zich niet in Nigeria zouden kunnen vestigen. Verwerende partij verwijst hierbij naar zowel het synthesesdocument d.d. 03.03.2016 (in het administratief dossier aanwezig) als het officieel schrijven d.d. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.

Verder verwijst verwerende partij naar het protocol A/P.1/5/79 betreffende het vrij verkeer van personen, verblijf en vestiging in het kader van ECOWAS dat in artikel 3 stelt dat onderdanen van een lidstaat van ECOWAS naar een andere lidstaat kunnen reizen op basis van hun paspoort en na registratie gedurende 90 dagen in dat land verblijven (verlengbaar). Ook de mogelijkheden hebben om er langer te verblijven zijn versoepeld door dit protocol. In dit protocol wordt er verwezen in artikel 2 naar de drie fasen waarin het recht op binnenkomst, verblijf en vestiging zullen worden verwezenlijkt.

In het bijkomend protocol A/SP.1/7/86 d.d. 01.07.1986 aangaande de tweede fase (recht op verblijf) wordt in artikel 2 gesteld dat er een verblijfsrecht wordt toegekend aan elke onderdaan van een lidstaat van ECOWAS op voorwaarde dat werk zoeken en er een inkomen uit genereren. Verzoeker, die niet aantoonde arbeidsongeschikt te zijn, toont niet aan niet tegemoet te komen aan die voorwaarde.

(...)

Verzoeker blijft verder in gebreke dat het gezin bij uitvoering van de bestreden beslissing uit elkaar gerukt zal worden, waardoor er geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

De bestreden beslissing luidt hieromtrent als volgt: (...)

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

(...)

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan het Bestuur gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, het Bestuur geen rekening heeft gehouden.

Het enige middel is ongegrond."

4.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf

de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of de motivering afdoende is en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de vreemdelingenwet, en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing daar waar deze verwijst naar een op 25 juni 2013 betekend inreisverbod en bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend in de periode van 22 juni 2012 tot 23 oktober 2015, en naar haar ondermijnen van de terugkeerprocedure, en daar waar deze zich uitspreekt over haar gezinssituatie.

Met betrekking tot het inreisverbod stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde de verwijzing naar dit inreisverbod (en naar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en daarmee samenhangend het ondermijnen van de terugkeerprocedure) zowel hanteert om het bevel om het grondgebied te verlaten op zich te schragen als om de reden waarom overeenkomstig artikel 74/14 van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te onderbouwen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten tevens onder meer gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist en volstaat op zich om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen. Het andere motief, dat gesteund is op artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 25 juni 2013, is bijgevolg overtuigend. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtuigend motief kan de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan. Om dezelfde reden moet de Raad niet ingaan op de motivering van de bestreden beslissing in dit verband, waarin de gemachtigde onder meer verwijst naar een arrest van de Raad.

Wat de beslissing betreft om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, wijst de Raad erop dat deze stamt op artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hierbij verwijst de gemachtigde onder meer naar de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en naar het ondermijnen van de terugkeerprocedure door de verzoekende partij. Aangezien de maximumtermijn om een bevel om het grondgebied te verlaten vrijwillig uit te voeren overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dertig dagen bedraagt, en deze termijn reeds verstreken is, kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat zij op zich nog belang heeft om aan te vechten dat haar op grond van het voormelde risico op onderduiken een kortere termijn (*in casu* van nul dagen) werd toegekend. In deze mate moet aldus niet worden ingegaan op het betoog van de verzoekende partij. De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing echter uitdrukkelijk aan dat de terugleiding naar de grens eveneens gestaafd wordt door de hoger in de bestreden beslissing aangegeven motieven van de verwijdering (aldus van het bevel om het grondgebied te verlaten), en aldus onder meer door het risico op onderduiken. Dit blijkt tevens uit de verwijzing in dit onderdeel van de bestreden bijlage 13septies naar artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.” Aangezien het voormelde artikel 74/14, § 3 en het daarin vervatte ‘risico op onderduiken’ aldus relevant zijn voor de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, moet de Raad wel degelijk ingaan op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot de motieven die dit risico onderbouwen.

Artikel 1, § 1, 11° van de vreemdelingenwet omschrijft het begrip ‘risico op onderduiken’ als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

De voormelde § 2 luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° (...);

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° (...);

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, terughrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is; (...)”

Het voormelde artikel 1, § 1, 11° werd gewijzigd door de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) (BS 12 maart 2018) en de voormelde § 2 werd ingevoegd door deze wet.

In de parlementaire voorbereidingen van de wet van 21 november 2017 wordt met betrekking tot het ‘risico op onderduiken’ het volgende gesteld: *“Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken.*

Aangezien het om een Europese definitie gaat, en om de uniforme toepassing van de betrokken Europese akten te garanderen, werd er, rekening houdend met de bijzondere kenmerken van het Belgisch recht en van de bestuurspraktijk, de voorkeur aan gegeven om deze definitie zo getrouw mogelijk te hernemen.

Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken.

Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene.

Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld.

Er moet trouwens gewezen worden op het feit dat de richtlijn 2008/115/EG en de verordening nr. 604/2013/EU met betrekking tot de definitie van het risico op onderduiken weliswaar een zekere speelruimte voorzien voor de lidstaten, maar dat deze speelruimte beperkt is tot de bepaling van de objectieve criteria die het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen.

Artikel 1 wordt in paragrafen onderverdeeld. De huidige tekst van dit artikel wordt de eerste paragraaf.

Een tweede paragraaf wordt ingevoegd. Hij vult de eerste paragraaf, wat het risico op onderduiken betreft, aan.

De tweede paragraaf somt de verschillende objectieve criteria die het mogelijk maken om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen op. Het gaat om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt.

Deze feitelijke elementen zijn afkomstig uit de huidige bestuurspraktijk en de praktijk van de andere lidstaten.” (Wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 18-19)

In casu steunt de gemachtigde zijn oordeel dat sprake is van een risico op onderduiken op twee van de in artikel 1, § 2 van de vreemdelingenwet opgesomde objectieve criteria, met name 2° en 4°. Hij zet uiteen waarom het risico volgens hem reëel en actueel is en maakt, “voor omstandigheden, die eigen zijn aan elk geval, die verbonden kunnen worden met het gezinsleven van betrokkene”, overwegingen in het licht van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij gaat in dit verband in op de vaststellingen van de gemachtigde in het kader van artikel 1, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, met name dat zij “duidelijk [heeft] gemaakt dat [z]ij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of [...] zich reeds niet aan een van deze maatregelen [heeft] gehouden:

- a) een overdrachts-, terugnijvings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;”*

Met betrekking tot de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten wijst de verzoekende partij in haar synthesesmemorie erop dat de op 23 september 2016 genomen beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 augustus 2015 op naam van de hele familie, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, op 15 maart 2018 werd vernietigd. De Raad stelt vast dat hij bij arrest nr. 201 181 inderdaad deze ongegrondheidsbeslissing (en alleen de ongegrondheidsbeslissing) vernietigde. De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat zij daardoor terugviel op een ontvankelijke medische regularisatieaanvraag, in het bezit moest worden gesteld van een attest van immatriculatie dat maar mocht worden ingetrokken op 10 april 2018 (de datum waarop de aanvraag opnieuw ongegrond werd verklaard) en dat dit tot gevolg heeft dat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Doordat de verzoekende partij is teruggefallen op een op 23 september 2016 ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het voormelde artikel 9ter, had de verzoekende partij immers een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij had op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kon derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van bevelen om het grondgebied te verlaten die onder meer zijn gestoeld op de vaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het attest van immatriculatie, dat een (weliswaar tijdelijke en preciaire) verblijfstitel uitmaakt, raakt dus niet enkel aan de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel, maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de bevelen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, als impliciet doch zeker ingetrokken moeten worden beschouwd (cf. RvS 28 februari 2017, nr. 237.499).

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij met haar betoog voorbijgaat aan artikel 1/3 van de vreemdelingenwet en dat dit betekent dat na de behandeling en afwijzing van een regularisatie- of verblijfsaanvraag door het bestuur, de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten herleven.

Het voormelde artikel 1/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

De Raad wijst erop dat deze bepaling werd ingevoegd bij wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (hierna: de wet van 24 februari 2017) (BS 19 april 2017) en op 29 april 2017 in werking trad. Aangezien de wetgever in de voormelde wet geen overgangsbepalingen heeft voorzien, kan aan de betrokken bepaling geen retroactieve werking worden verleend. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat deze bepaling enkel gevolgen toekent aan verblijfsaanvragen (of verzoeken om internationale of tijdelijke bescherming) die werden ingediend vanaf de inwerkingtreding van de betrokken wet. *In casu* dateert de relevante verblijfsaanvraag reeds van 14 augustus 2015 en aldus van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 op 29 april 2017. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat artikel 1/3 van de vreemdelingenwet reeds van toepassing zou zijn in het voorliggende geval en dat de toekenning van het attest van immatriculatie, waardoor de verzoekende partij voorlopig op het grondgebied mocht blijven, in afwachting van een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag, enkel de uitvoerbaarheid van *“de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving”* zou opschorten. Het betoog van de verwerende partij mist dan ook juridische grondslag en kan geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Gelet op het voorgaande kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet langer kan verwijzen naar de tussen 22 juni 2012 en 23 oktober 2015 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten. Omdat de betrokken bevelen als impliciet ingetrokken moeten worden beschouwd en aangezien de verzoekende partij wordt geacht om tot 10 april 2018 over een verblijfstitel te hebben beschikt (zijnde een attest van immatriculatie in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) kan de gemachtigde zich alleen al om deze reden ook niet langer steunen op een gebrek aan medewerking van de verzoekende partij om op grond van deze bevelen terug te keren. De motieven ter onderbouwing van het ‘risico op onderduiken’ die hierop betrekking hebben, zijn derhalve onjuist. Bijgevolg ligt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht voor en kunnen deze motieven niet overeind blijven.

Daarnaast betwist de verzoekende partij de overwegingen van de gemachtigde met betrekking tot haar gezinssituatie. Deze overwegingen zijn niet alleen relevant in het licht van het risico op onderduiken, waar de gemachtigde onder meer in het kader van artikel 8 van het EVRM ingaat op het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van haar kinderen, maar tevens voor het bevel om het grondgebied te verlaten zelf. De gemachtigde verwijst in het kader van zijn verplichting onder artikel 74/13 van de vreemdelingenwet immers naar zijn verdere vaststellingen in het kader van *“de bovenstatelijke bepalingen hieronder”*.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het

Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de vaststelling van de gemachtigde dat zij zich met haar gezin in Nigeria zou kunnen vestigen. Zij wijst erop dat zij de Liberiaanse nationaliteit heeft, terwijl haar partner de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing verwijst naar een officieel schrijven van het Consulaat van het Koninkrijk België waarin wordt gesteld dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als Lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria, maar dat dit schrijven er verkeerdelijk van uitgaat dat de kinderen over de Nigeriaanse nationaliteit beschikken. Zij betwist hierbij de vaststelling van de gemachtigde dat de gemeenschappelijke kinderen, hoewel in een schrijven van de Nigeriaanse ambassade van 11 augustus 2015 wordt verklaard dat de kinderen niet de Nigeriaanse nationaliteit hebben, uit de Nigeriaanse regelgeving blijkt dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

De Raad stelt vast dat het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en de twee minderjarige kinderen niet wordt betwist. Ook wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Liberiaanse nationaliteit heeft, en haar partner de Nigeriaanse nationaliteit. Wat echter wel wordt betwist, is de nationaliteit van de kinderen.

Volgens de gemachtigde blijkt uit de Nigeriaanse wetgeving dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de gemachtigde niet nader toelicht op welke Nigeriaanse wetgeving hij zich stoelt. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar hoofdstuk III van de Nigeriaanse Grondwet, maar deze verwijzing blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier. De Raad merkt in dit verband overigens op dat het administratief dossier zeer omvangrijk en volstrekt onoverzichtelijk is, en ondanks de duidelijke verplichting van artikel 7 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet werd toegezonden met een inventaris van de stukken die het bevat. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar synthesesmemorie wel e-mailverkeer van 21 juni 2018 voegt, dat haar op 2 augustus 2018 werd overgemaakt door de heer M. O. van de Nigeriaanse ambassade in Brussel. De eerste e-mail gaat uit van de heer H. V., het diensthoofd van de Cel Identificatie van de Directie Verwijderingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, die aan de heer M. O. vraagt om geen onjuiste certificaten af te leveren. In deze e-mail wordt artikel 25 van de Nigeriaanse Grondwet geciteerd, waaruit blijkt dat kinderen geboren buiten Nigeria (zoals aldus de kinderen in kwestie, die allebei in België zijn geboren) Nigeriaans staatsburger zijn als een van de ouders een Nigeriaans staatsburger is. Aangezien de moeder van de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit heeft, zou dit volgens de heer H. V. dan ook moeten betekenen dat de twee gemeenschappelijke kinderen ook de Nigeriaanse nationaliteit hebben. De heer M. O. verzekert de heer H. V. nog dezelfde dag dat de afgeleverde certificaten in overeenstemming zijn met de Nigeriaanse wetten en zet uiteen dat Nigeria krachtens de wet en het gewoonterecht een patrilineaire samenleving is, en geeft aan dat Nigeria geen paspoorten aan de kinderen kan afleveren, behalve als de vader zou afzien van zijn vaderschap over de kinderen. De Raad kan de betrokken e-mails niet terugvinden in het administratief dossier. Aangezien deze dateren van 21 juni 2018 en aldus van voor het nemen van de bestreden beslissing op 28 juni 2018, en aangezien het e-mailverkeer betreft afkomstig van of gericht aan het diensthoofd van de Cel Identificatie van de Directie Verwijderingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, valt niet uit te sluiten dat de gemachtigde hiervan kennis had. Deze vaststelling kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling van de Raad dat de in de bestreden beslissing zelf opgenomen motivering onvolledig en niet afdoende is en dat de verwerende partij dit motiveringsgebrek niet kan herstellen met een *a posteriori*-motivering in haar nota met opmerkingen.

De gemachtigde wijst in dit verband echter ook op de twee doorlaatbewijzen die op 3 maart 2016 door de Nigeriaanse ambassade op naam van beide kinderen werden afgeleverd. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier inderdaad voor elk kind een "*Emergency Certificate*" bevindt, afgeleverd op 2 maart 2016 door de Nigeriaanse ambassade in Brussel. In dit document wordt telkens aangegeven dat door de betrokkene werd verklaard dat hij een staatsburger van Nigeria is en dat de "*passport officer*" geen reden heeft om aan deze verklaring te twijfelen. Verder blijkt uit het document dat het enkel geldig is voor de reis naar Lagos vanuit België naar Nigeria en op de plaats van aankomst moet worden afgegeven aan de "*immigration officer*", en dat het een "*emergency travel certificate*" betreft dat is afgegeven voor repatriëringsoeleinden.

Samen met de verzoekende partij wijst de Raad er echter op dat zich in het administratief dossier een recenter document bevindt, dat eveneens werd afgegeven door de Nigeriaanse ambassade in Brussel,

en dat indruist tegen de aangehaalde mogelijkheid voor de kinderen om de Nigeriaanse nationaliteit te krijgen. Het voormelde document dateert van 19 juni 2018 en aldus van minder dan tien dagen voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit document verklaart de Nigeriaanse ambassade dat beide kinderen volgens de Nigeriaanse wetten niet erkend worden als Nigerianen en dat zij de nationaliteit van hun vader dragen, met name de Liberiaanse. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat, ook al werd door de Nigeriaanse ambassade in een noodreisdocument dat dateert van meer dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissing niet getwijfeld aan de verklaring van de kinderen dat zij Nigeriaanse staatsburgers zijn, de Nigeriaanse ambassade thans wel degelijk de Nigeriaanse nationaliteit van de kinderen betwist (en meent dat zij de Liberiaanse nationaliteit hebben). Dat dit in strijd zou zijn met de Nigeriaanse Grondwet, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook stelt en zoals ook lijkt te blijken uit het hoger aangehaalde artikel 25 van de betrokken grondwet, neemt niet weg dat de Nigeriaanse ambassade de kinderen weigert te erkennen als Nigeriaanse staatsburgers. De verzoekende partij wijst er in dit verband terecht op dat het niet aan België toekomt om andere nationaliteiten dan de Belgische aan buitenlanders toe te kennen. De Raad benadrukt immers dat overeenkomstig artikel 3, § 1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de vaststelling of een natuurlijke persoon de nationaliteit van een Staat heeft, wordt beheerst door het recht van de betrokken Staat, *in casu* aldus dat van Nigeria. Het verstrekken van identiteits- en reisdocumenten gaat dan ook uit van de autoriteiten van deze staat. Dat een Belgische administratieve overheid van oordeel is dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit hebben, zelfs al lijkt dit inderdaad te beantwoorden aan de toepasselijke wetgeving, is dan ook irrelevant wanneer de bevoegde Nigeriaanse autoriteiten hier anders over oordelen. De vaststelling van de gemachtigde dat grensoverschrijdende documenten kunnen worden bekomen, wordt dan ook tegengesproken door een kort voor de bestreden beslissing afgegeven officieel document van de Nigeriaanse ambassade en beantwoordt bijgevolg niet aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Dat de kinderen theoretisch de Nigeriaanse nationaliteit zouden moeten kunnen krijgen, doet geen afbreuk aan het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de bevoegde Nigeriaanse autoriteiten hierover anders hebben geoordeeld. In dit verband kan, minstens ten overvloede, nog worden gewezen op het feit dat de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting uitdrukkelijk erop wijst dat uit het voormelde e-mailverkeer van 21 juni 2018 duidelijk blijkt dat de Nigeriaanse ambassade het niet eens is met de zienswijze van de gemachtigde.

Vervolgens wijst de Raad op de volgende motivering in de bestreden beslissing: *“In een officieel schrijven dd. 27.03.2018 bevestigt het Consulaat van het Koninkrijk België dat een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.”*

De verzoekende partij stelt zich in dit kader de vraag op welke manier uit de ECOWAS-overeenkomst moet blijken dat vestiging in Nigeria voor haar met stellige zekerheid mogelijk is. Zij citeert vervolgens uit een eerder verzoekschrift, ingediend in het kader van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen een (ondertussen ingetrokken) bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2016. Zij zet hierbij uiteen dat de gemachtigde zich wellicht baseert op artikel 3 van het *“Protocol A/P.1/5/79 relating to free movement of persons, residence and establishment”*, citeert dit artikel en stelt dat geenszins duidelijk is hoe een *“dergelijke verlenging”* (met name om langer dan negentig dagen op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven) moet worden bekomen en welke voorwaarden hieraan zijn verbonden. Zij vervolgt in het thans voorliggend verzoekschrift dat men op heden slechts kan vaststellen dat de gemachtigde niet de minste moeite heeft gedaan om hier verdere verduidelijking omtrent te verschaffen, maar in tegendeel verwijst naar het voormelde schrijven van 27 maart 2018 en naar het feit dat de kinderen de Nigeriaanse nationaliteit kunnen verkrijgen.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier inderdaad een schrijven van 27 maart 2018 bevindt, afkomstig van het Belgische Consulaat in Abuja, Nigeria, waarin het volgende wordt gesteld:

“Het Consulaat van België in Abuja bevestigt hiermee dat op basis van de informatie gekend op dit Consulaat, een persoon van Liberiaanse nationaliteit als lid van ECOWAS, en als vader van een Nigeriaans kind, zich kan vestigen in Nigeria.”

De moeder van de kinderen is afkomstig uit een staat (Edo State) die niet wordt beschouwd als een instabiele regio. Het Consulaat verwijst hiervoor naar het reisadvies en naar de kaart van de gevaarlijke zones.”

Vervolgens wijst de Raad erop dat, gelet op hetgeen hij hoger heeft vastgesteld, de verzoekende partij terecht aangeeft dat dit schrijven van het Consulaat er verkeerdelijk van uitgaat dat de kinderen over de

Nigeriaanse nationaliteit beschikken. Bijgevolg kan de gemachtigde op basis van dit schrijven niet langer concluderen dat de verzoekende partij zich, als vader van een Nigeriaans kind, in Nigeria kan vestigen.

Met betrekking tot de ECOWAS-overeenkomst stelt de Raad vast dat de gemachtigde slechts naar deze overeenkomst verwijst in het kader van het betrokken schrijven van het Belgische Consulaat. Hij zet echter op geen enkele manier uiteen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de verzoekende partij zich op grond van deze overeenkomst in Nigeria zou kunnen vestigen. Ook kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde in het voormelde eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2016 nog stelde dat *“ook eventueel het bemachtigen van een verblijf [...] vergemakkelijkt [wordt] voor ECOWAS-burgers”*, terwijl hij in de thans bestreden beslissing aanneemt dat de verzoekende partij zich op basis van de ECOWAS-overeenkomst in Nigeria kan vestigen. De gemachtigde baseert zich hiervoor op het voormelde schrijven van 27 maart 2018, maar zoals hoger blijkt uit de weergave van het betrokken schrijven, bevat deze mededeling van het Consulaat geen enkele juridische onderbouwing met betrekking tot de ECOWAS-overeenkomst. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen een uitgebreid betoog met verwijzing naar het voormelde protocol A/P.1/5/79 en tevens naar een bijkomend protocol A/SP.1/7/86, maar deze motivering is niet opgenomen in de bestreden beslissing (en blijkt, zoals hoger aangegeven, ook niet uit het schrijven van 27 maart 2018). In het administratief dossier bevindt zich weliswaar een kopie van het voormelde protocol A/P.1/5/79 en ook een *“synthesedocument telefoongesprek”* van 3 maart 2016. Hieruit blijkt een telefoongesprek tussen de voormelde heer H. V. en de *“Ambassade Nigeria”* met de volgende inhoud: *“Gevraagd naar de mogelijkheden van de man om zijn vrouw en kinderen te bereiken in Nigeria. Dit is geen probleem, Liberia en Nigeria zijn lidstaten van ECOWAS waarbinnen vrij verkeer van personen van toepassing is. De consul verwees naar het ‘Protocol on free movement of persons’, verbonden aan het ECOWAS verdrag. Onderdanen van een lidstaat kunnen naar een andere lidstaat reizen op basis van hun paspoort en na registratie gedurende 90 dagen in dat land verblijven (verlengbaar) ook de mogelijkheid om er langer te verblijven zijn versoepeld door dit protocol.”* Uit dit telefoongesprek blijken slechts vage verwijzingen naar *“het ‘Protocol on free movement of persons’, verbonden aan het ECOWAS verdrag”*, zonder concrete aanduidingen van de *in casu* toepasselijke bepalingen. Ook wordt slechts gesproken over een versoepeling van de mogelijkheden om langer in een andere lidstaat van ECOWAS te verblijven, maar ook op dit vlak wordt niet concreet melding gemaakt van welke specifieke mogelijkheden er zijn en welke procedures moeten worden gevolgd. Van het bijkomend protocol waarnaar de verwerende partij verwijst, wordt in het geheel geen melding gemaakt. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het uitgebreide betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot de mogelijkheden die de verzoekende partij zou hebben om zich in Nigeria te vestigen, een *a posteriori*-motivering uitmaakt. Dit betoog kan de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing dan ook niet herstellen. De verwerende partij lijkt er in haar betoog ook van uit te gaan dat de verzoekende partij zich in Nigeria kan vestigen, hetzij op grond van de ECOWAS-overeenkomst, hetzij als vader van een Nigeriaans kind. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing (en het schrijven van 27 maart 2018) kan echter niet worden afgeleid of het alternatieve voorwaarden of cumulatieve voorwaarden betreft, en de Raad kan hierover als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen. In de mate dat het om cumulatieve voorwaarden zou gaan, kan de Raad alleszins niet anders dan nogmaals verwijzen naar zijn vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij daadwerkelijk vader van een Nigeriaanse kind is, zodat één van de twee cumulatieve voorwaarden hoe dan ook niet is vervuld.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing, daar waar deze aangeeft dat de verzoekende partij met haar Nigeriaanse partner en de twee gemeenschappelijke kinderen verder kunnen samenleven in Nigeria, op meerdere vlakken gebrekkig is en dat in dit verband bijgevolg een schending van de (naargelang het geval) formele of materiële motiveringsplicht voorligt.

Aangezien uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat deze vaststelling van de gemachtigde ten eerste relevant is in het licht van zijn onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder met betrekking tot *“het hoger belang van het kind”* en *“het gezins- en familieleven”* van de verzoekende partij, haar partner en hun kinderen, en de Raad heeft vastgesteld dat deze vaststelling is aangetast door verschillende motiveringsgebreken, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het gevoerde onderzoek niet langer overeind kan blijven, zodat ook een schending van het voormelde artikel 74/13 voorligt.

Ten slotte blijkt, zoals hoger reeds vastgesteld, dat de gemachtigde de overwegingen met betrekking tot het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen ook betrokken heeft in zijn onderzoek naar het 'risico op onderduiken'.

De Raad verwijst in dit verband nogmaals naar de parlementaire voorbereidingen bij de wet van 21 november 2017, waarin het volgende wordt benadrukt: *“De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken.*

Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen.

Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn.

Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74).

Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag.

Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken.” (Wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 19)

Bijgevolg blijkt duidelijk dat de gemachtigde elke individuele situatie in haar totaliteit moet onderzoeken en moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. De gemachtigde erkent dit ook zelf uitdrukkelijk in de bestreden beslissing. Het komt niet toe aan de Raad als annulatierechter om in de plaats van de gemachtigde te beoordelen of nog steeds tot een 'risico op onderduiken' kan worden besloten, ook zonder de door een motiveringsgebrek aangetaste vaststellingen met betrekking tot de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en met betrekking tot de mogelijkheid voor het hele gezin om zich in Nigeria te vestigen. Ook kan de Raad niet in de plaats van de gemachtigde oordelen of er in deze omstandigheden nog langer kan worden van uitgegaan dat de verzoekende partij tracht haar terugkeer te ondermijnen, hinderpalen eerder wenselijk lijkt te achten en niet meewerkt om deze weg te werken. Ten slotte kan de Raad er niet zonder meer van uitgaan dat de op artikel 1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet gestoelde vaststelling op zich het 'risico op onderduiken' zou kunnen onderbouwen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de motivering met betrekking tot het risico op onderduiken, dat de beslissing tot terugleiding naar de grens onderbouwt, wegens een schending van de motiveringsplicht niet langer overeind kan blijven. Daarnaast stelt de Raad vast dat het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat zowel in het kader van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in het kader van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens werd gevoerd, gebrekkig is, zodat hoe dan ook een schending van het voormelde artikel 74/13 voorligt. Bijgevolg is de wettigheid van zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de terugleiding naar de grens aangetast.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE